

не заслужва таквази искренность; но сичка Есперія и Гръція, които иматъ очитѣ си обрѣжты на насъ, заслужватъ щото ный да държимы туй поведеніе, ако искамы да ны почитатъ. Длъжността ни къмъ насъ самытъ, и еще повече къмъ боговетѣ, ни налага да имамы отвращеніе къмъ предателството.“

Тосъ часъ проводихъ Диоскура на Адраста, който са облада отъ ужасъ като са научи за опасността въ която са намѣрваше, и са чудяше на великодушіето на своитѣ непріатели, защото злытъ не можтъ да разумѣйтъ истинната добродѣтель. Адрастъ прочее са чудяше, противъ волята си, на туй което видѣ, но не смѣяше да захваля. Туй благородно дѣло на съюзницитѣ докарваше му на умъ сичката гнусота на навѣтытъ и на жестокостытъ му. Той искаше да смали великодушіето на непріателитѣ си и осѣщаше срамъ да са покаже неблагоприятенъ като имъ длъжеше живота си; но развратенытъ чловѣцы са показватъ обыкновенно жестокы въ сичко което умилява другытъ. Адрастъ, като видѣ че славата на съюзницитѣ растѣше съкый день, помисли че трѣба да извърши нѣкое достославно дѣло. Но понеже не можаше да извърши нѣщо добродѣтелно, пожела поне съ оржжіята си да спечели връху тѣхъ нѣкоя голѣма побѣда, и тѣй побърза да са біе.

Когато настанъ деньтъ на сраженіето, Зората едва отвори на слънцето вратата на истокъ, въ посѣяния съ триандафилы пѣтъ, младыйтъ Телѣмахъ са откъенъ отъ пригрѣжкытъ на сладостныя сънь, и като превари съ обыкновенната си чевръстина промышленіята на старытъ воеводы, постави въ движеніе сичкытъ офицеры. Шлемътъ му покритъ отъ вълнуваны космы отъ конска опашка, лѣщѣше вече на главата му; бронята му заслѣпяваше очитѣ на сичкото воинство: ржкодѣліето на Вулкана, освѣнь естественната си красота, имаше свѣтлината на егидата която бѣ въ тѣхъ скрита. Той държеше съ едната си ржка копіето, а съ другата показваше разнытъ позиціи които трѣбаше да залувѣхтъ.

Минерва бѣ вдѣхнѣла въ очитѣ му единъ божествененъ огнь и на лицето му бѣ излѣла едно дивно величіе което отъ сега предвѣщаваше побѣдата. Той пристѣпваше и сичкытъ царѣе, забравилы здрѣлыя си